

[Mejdahl]

få stigningstrenden ændret. Det kan ikke hjælpe, at vi lader alt muligt gå fri. Vi er nødt til at kigge på det hele, herunder også boligstøtten.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt spørge hr. Mejdahl, om jeg må opfatte de sidste bemærkninger på den måde, at det er den besparelse, man havde forventet ville komme, fordi færre nu kommer på plejehjem, der er blevet mindre. Man har hele tiden været klar over, at der ville komme en klækkelig besparelse. Man har endda sagt, at selv om man brugte udgifterne til boligstøtte til at udvide de øvrige serviceforanstaltninger som hjemmeplejelse osv., ville det alt andet lige betyde en besparelse i kroner og ører for hver enkelt ældre, der blev længst muligt i eget hjem.

Er det således, at det nu viser sig, at der ikke vil ske nogen besparelse, selv om de ældre ikke kommer på plejehjem, eller hvad er belægget? Man kan ikke kun tage denne udgift. Det har hele tiden været klart, at udgiften til boligstøtten ville stige, men at den skulle ses i sammenhæng med de sparede omkostninger, der ville være, fordi de ældre ikke kom på plejehjem.

Formanden:

Hr. Mejdahl en kort bemærkning, og så nærmer vi os igen ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Mejdahl (V):

Som svar på fru Lissa Mathiasens spørgsmål skal jeg kun sige, at det er ikke enkeltområderne i dette, jeg forsvarer. Det er det totale. Det er altså stigningen på hele området, og derfor er vi nødt til at se på det.

Kirsten Jacobsen (FP):

Dette forslag er affødt af finanslovforliget for 1990. I finanslovforliget er der aftalt, at der skulle spares 125 mio. kr. i 1990 på boligstøtten, og det skulle gøres ved hjælp af et nyt huslejebegreb, således at folk selv skulle betale deres forsyning af vand, renovation, tv-signaler m.v. Det syntes Fremskridtspartiet var en god idé, idet vi ikke mener, at det er noget, som skal give ret til boligstøtte.

For at gøre overgangen så lempelig som muligt vedtog man allerede i forligsteksten, at det

maksimalt kunne udløse en belastning på 80 kr. pr. måned for alle i 1990 – vel at mærke for alle.

Både fru Lissa Mathiasen og hr. Pelle Voigt har behandlet dette forslag, som om det kun drejede sig om pensionister. Det drejer sig om alle, der modtager støtte: bistandsklienter, boligsikringsmodtagere og altså også pensionister.

Det er rigtigt, at Fremskridtspartiet, da vi lavede finanslovaftalen, kæmpede vældig meget for, at pensionisterne ikke skulle blive ramt særlig hårdt, og vi fik også et særligt punkt ind. Men selv Fremskridtspartiet er nødt til at erkende, at det, at det ikke særligt skal ramme pensionisterne, betyder, at man ikke kan indføre særlige belastninger for pensionister. Denne belastning rammer ikke særligt pensionister, men alle, der modtager boligstøtte. Vi lavede jo heller ikke særlige portoforhøjelser for pensionister, så det er der egentlig god logik i.

Det huslejebegreb, som skulle være grundlaget for denne sondring, har der været rejst meget kritik af. Der har været rejst kritik af grundejerne, og selv om fru Lissa Mathiasen ikke oplyste det, har der også været rejst kritik fra lejerside og nu senest af Kommunernes Landsforening, og de argumenter, der blev fremført, var faktisk ikke til at bortforklare.

Der var nogle tekniske mangler i forslaget, argumenterne holdt vand, og jeg kan godt her indrømme, at jeg hele tiden, altså allerede i december, har været betænkelig ved administrationen og har givet udtryk for det. I Boligministeriet mente man at have check på administrationen, men det har ministeren nu erkendt ikke var tilfældet.

Fremskridtspartiet vedstår det finanslovforlig og de besparelser, der ligger deri, også en reduktion af boligstøtten med de 80 kr., der er aftalt som 1990-kroner, men Fremskridtspartiet er altså ikke interesseret i, at vi behandler eller vedtager flere forslag, som ligner huller i isen, og i stedet for at gøre sig lystig på boligministerens bekostning, som fru Lissa Mathiasen gjorde, vil jeg i hvert fald både takke og rose boligministeren, fordi hun havde mod nok til at erkende, at det var noget skidt, man havde lavet, tage det af bordet, gå hjem og gøre det bedre.

Jeg vil godt sige til fru Lissa Mathiasen, at der engang var en anden boligminister, som fik ros af mig for at gøre nøjagtig det samme. Han er stadig væk medlem af dette Folketing for fru